

Marita G. Schmitz

เสน่ห์ของฟ าแฝด "ด้านมืด"

เทพนิยายคู่แท้ของฉันทน์
- เรื่องจริง -

เสน่ห์ของฝาแฝด "ด้านมืด"

มันเป็นช่วงเวลาไม่นานหลังจากวันเกิดครบ 19 ปีของฉัน—หลังจากเลิกกับแฟนคนแรก ซึ่งจริงๆ แล้วฉันวางแผนจะย้ายไปอยู่ด้วยกัน—ฉันก็ย้ายออกจากบ้านพ่อแม่ไปอยู่คอนโดแห่งแรกของฉัน ฉันอยากเป็นอิสระและอยู่ใกล้ที่ทำงานเหนือสิ่งอื่นใด ฉันปฏิเสธที่จะให้เงินพ่อแม่สำหรับค่าห้องและค่าอาหารอย่างเด็ดขาด จากนั้นไปฉันจะต้องเป็นคนจ่ายเอง

ไม่กี่สัปดาห์ก่อนที่ฉันจะย้ายออก เพื่อนคนหนึ่งเล่าให้ฉันฟังเกี่ยวกับระบบการประชุมทางไกลแบบหนึ่งในเมืองของเรา—ที่ผู้คนจำนวนมากสามารถพูดคุยกันได้ในเวลาเดียวกัน ฉันเลยต้องลองดู

มันสนุกดี—ทุกคนพูดแทรกกันไปมา แล้วฉันก็ต้องคิดชื่อเล่นขึ้นมา เพราะไม่มีใครอยากใช้ชื่อจริง ส่วนใหญ่ใช้ชื่อสัตว์หรือชื่อตัวละครในหนัง

มันสนุกมาก

และเราก็คุยกันว่าจะนัดเจอกันเป็นกลุ่มในสัปดาห์

มีเบอร์โทรศัพท์หลายเบอร์ให้โทร—และใช่แล้ว
กลุ่มเพื่อนก็เริ่มก่อตัวและเริ่มนัดเจอกันจริงๆ
เรานัดเจอกันที่จุดนัดพบซึ่งพวกเราส่วนใหญ่เห็นพ้องกัน
น แล้วก็ไปเจอกัน การพบกันครั้งแรกค่อนข้างเล็ก
อาจจะมีคนประมาณ 10-15 คน อายุต่างกัน

ก่อนที่ฉันจะไปพบครั้งแรก
ฉันได้ยินเสียงที่เป็นมิตรมากเรียกชื่อฉัน
การพบกันครั้งนั้นทำให้เราสนิทกันได้ทันที
เราทุกคนเข้ากันได้ดีมาก
เป็นการพบปะสังสรรค์ที่สนุกสนาน ตอนนั้น
นอกจากชื่อและเสียงต่างๆ แล้ว
เราก็ได้เห็นหน้าคนจริงๆ แล้ว
แน่นอนว่าเราเคยจินตนาการถึงบางคนแตกต่างออกไป
มันสนุกมาก และเราทุกคนก็มีความสุข

จากนั้นเราก็พบกันบ่อยขึ้น บางครั้งไปเล่นสเก็ตน้ำแข็ง
บางครั้งก็แค่ไปดื่มและคุยกัน
โดยปกติแล้วจะเป็นที่นัดพบประจำ (ร้านอาหาร/คาเฟ่)

แล้วเสียงนั้นก็ดังขึ้นอีกครั้งแล้วครั้งเล่า
เสียงที่เรียกชื่อฉันอยู่เรื่อยๆ
แต่ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าเสียงนั้นเป็นของใคร
และฉันก็ร่วมเรียกชื่อเขาด้วย

เราต่างชอบกันมาก อย่างที่บอก ฉันอายุแค่ 19
ส่วนเขาอายุ 25 แล้ว ฉันไม่แน่ใจว่าจะคิดยังไงกับเขาดี
เราเหมือนเพื่อนกันมากกว่า
และฉันเพิ่งเลิกกับแฟนคนแรกที่เคยคบมาเกือบสองปี
อย่างที่เล่าไปข้างต้น
ฉันเพิ่งย้ายออกมาอยู่เองและอยากสนุกกับชีวิต—
ไปเดินร้านและพบปะผู้คน
ฉันคิดถึงทุกอย่างแต่ยังไม่คิดจะเริ่มต้นความสัมพันธ์ที่จ
ริงจัง เราต่างระมัดระวังกันมาก

อย่างไรก็ตาม
ฉันสังเกตเห็นว่าเขาประทับใจในอารมณ์และพลังชีวิตข
องฉันมาก และฉันก็หลงใหลในการผจญภัย

ดังนั้น เราจึงมักไปรับส่งกันที่บ้านเพื่อไปเจอกัน
หรือขับรถไปส่งกันที่บ้าน

ไม่รู้เพราะอะไร แต่เขาก็ไม่เคยเริ่มก่อน

มันค่อนข้างแปลก ครั้งหนึ่งระหว่างที่เจอกัน
ฉันเอามือโอบไหล่เขา... แต่เขาไม่ตอบสนอง

ฉันก็เลยบอกตัวเองว่า "ก็เราเป็นแค่เพื่อนกันนี่นา
ทุกอย่างก็โอเคแล้ว"

แต่แล้วความรู้สึกบางอย่างก็ผุดขึ้นมาในใจฉัน—เช่น
ฉันอาจจะไม่ตีพอ ฉันอาจจะมึนงงที่ไม่ดีเท่าเขา
ฉันรู้สึกเหมือนเด็กหนุ่มและเหมือนเพื่อนสนิทของเขามากเกินไป

บางทีฉันอาจจะไม่ใช่ผู้หญิงในแบบที่เขาชอบ—
หรืออาจจะไม่ใช่ผู้หญิงที่เรียบร้อยพอ

ในตอนนั้น ฉันไม่ได้คิดมากว่าทำไมเราถึงสนิทกันมาก
แต่การได้ยินเสียงเขาทางโทรศัพท์นั้นช่างพิเศษเหลือเกิน—จริงๆ แล้วมันค่อนข้างเข้ายวนใจ

ฉันไปที่สถานที่นัดพบบ้างเป็นครั้งคราว
ตามที่คุณอยากไป หรือไปทำกิจกรรมที่คุณชอบ

ถึงตอนนั้น ฉันก็ได้เพื่อนที่นั่นคนหนึ่งแล้ว
ฉันมักจะไปเต้นรำกับเธอในวันหยุดสุดสัปดาห์—
บางครั้งไปคลับเต้นรำ บางครั้งไปดิสโก้
บางครั้งเขาก็ไปด้วย

การนัดพบกันเริ่มน้อยลง
และฉันใช้เวลาอยู่กับแฟนสาวมากขึ้น
บางครั้งเราก็ขับรถไปบ้านเธอหรือบ้านพ่อแม่ฉันในวัน
หยุดสุดสัปดาห์ แล้วไปเที่ยวคลับที่นั่น

การนัดพบกันยังคงดำเนินต่อไปสักพัก
และเราก็เจอกันโดยบังเอิญอยู่เรื่อยๆ

มีคนบอกเขาว่าฉันมีแฟนใหม่แล้ว และหลังจากนั้น
เราก็เจอกันโดยบังเอิญเท่านั้น
ไม่มีโอกาสได้คุยกันแบบส่วนตัวเลย
เพราะมีแต่คนอื่นอยู่รอบๆ

แล้วฉันก็ไปสถานที่นัดพบที่แตกต่างออกไป
เบอร์โทรศัพท์ที่แตกต่างออกไป และแน่นอน
ฉันก็เจอเขาที่นั่น เมื่อฉันเห็นเขา
สิ่งเดียวที่ฉันคิดจะพูดได้คือ "โอ้ คุณอีกแล้ว!" จริงๆ
แล้วฉันรู้สึกไม่พอใจเล็กน้อย
เพราะเขาแทบจะเมินฉันเลย
ฉันไม่รู้เลยว่าเขาคิดว่าฉันมีแฟนใหม่
เขากำลังคุยกับผู้หญิงอีกคนอย่างออกรส

เอาละ ฉันคงหึงนิดหน่อยล่ะมัง

ฉันเพิ่งรู้เมื่อไม่นานมานี้เองว่าเขาสังเกตเห็น —
ตั้งแต่ครั้งสุดท้ายที่เราเจอกัน

ฉันกับเขา...เราแทบไม่เจอกันอีกเลย
เวลาผ่านไปนานพอสมควร อย่างน้อยก็สองหรือสามปี
จนกระทั่งเราบังเอิญเจอกันขณะซื้อของในช่วงพักกลาง
วัน

มันค่อนข้างอึดอัด

เราก็แค่คุยกันเรื่องทั่วไปว่าแต่ละคนทำงานและอาศัยอยู่ที่ไหน

แต่ฉันคิดว่าฉันพูดตะกุกตะกักนิดหน่อย ไม่รู้สิ

ฉันดีใจมากที่ได้เจอเขาอีกครั้ง

เนื่องจากเรามีเวลาพักกลางวันสั้นและต่างก็ซื้อของ

เราเลยแยกทางกันอย่างรวดเร็วโดยไม่ได้แลกเบอร์โทร

ศัพท์กัน ตอนนั้นเขาไปอยู่อีกฝั่งของเมืองแล้ว

ส่วนฉันย้ายไปอยู่ชนบทกับแฟนใหม่

และฉันก็ทำงานในเมืองตลอดเวลา

ไม่รู้ทำไม การพบกันครั้งนั้นยังคงวนเวียนอยู่ในหัวฉัน

ฉันคิดถึงมันซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ฉันเห็นใบหน้าของเขาในใจตลอดเวลา—

รอยยิ้มที่เขาส่งให้ฉัน มันเหมือนแม่เหล็กดึงดูดฉันไว้

มันคืออะไรกันแน่?

ฉันเดาว่าประมาณหนึ่งปีต่อมา

ฉันคิดว่าอยากเจอเขาอีกครั้ง—

ถึงแม้ว่าฉันจะยังคงคบกับคนอื่นอยู่ก็ตาม

แต่ฉันก็รู้สึกอยากเจอเขาอีกครั้ง
อยากรู้ว่ามันมีอะไรมากกว่านั้นหรือเปล่า
ฉันอยากรู้และเห็นรอยยิ้มของเขาในใจตลอดเวลา
เขาดูมีความสุขมากที่ได้เจอฉันอีกครั้ง อืม
ฉันอยากรู้จริงๆ ว่ามีอะไรระหว่างเราหรือเปล่า—
มากกว่าแค่ความเป็นเพื่อน

แต่ฉันจะทำยังไงดีล่ะ? ฉันคงบอกแฟนปัจจุบันไม่ได้ว่า
"ฉันแค่แวะไปเยี่ยมเพื่อนเก่าสมัยก่อน..."

แต่ฉันก็ใช้โอกาสนั้นขับรถไปที่นั่นในวันหยุดสุดสัปดาห์หนึ่ง (ใช้เวลาขับรถ 45 นาที) ขณะที่แฟนฉันไม่อยู่

ฉันเข้าไปในอพาร์ทเมนต์ของเขา
และเขาก็พาฉันชมรอบๆ “อพาร์ทเมนต์สวยจัง” ฉันพูด
แล้วฉันก็อยากรู้จริงๆ ว่าเขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไร

ฉันจูบเขาที่ริมฝีปาก
แต่สิ่งที่ฉันเห็นในดวงตาของเขามีแต่ความกลัว
เขาถามว่าฉันอยากอยู่ต่อไหม
แต่ฉันไม่เข้าใจความกลัวในดวงตาของเขา

และในขณะที่เดียวกัน ฉันก็กลัว—
กลัวว่าที่บ้านจะจับได้แล้ว พวกเขาอาจจะคิดถึงฉันแล้ว
และฉันจะเดือดร้อนถ้าอยู่ไกลกว่านี้ นอกจากนี้
ความรู้สึกคุ้นเคยนั้นก็กลับมาอีกครั้ง:
เขาจริงจังหรือเปล่า? ฉันดีพอสำหรับเขาไหม
เป็นผู้หญิงพอไหม และน่าดึงดูดพอไหม?
ความรู้สึกแบบเดียวกับที่ฉันเคยมีเมื่อก่อนกลับมาท่วมหัว
อีกครั้ง

ฉันจึงรีบกล่าวลา แล้วขึ้นรถขับกลับบ้าน

ฉันบอกตัวเองว่า "ไม่หรอก คงไม่มีอะไรเกิดขึ้นแล้ว
และเรื่องก็จบลงเพียงเท่านี้"

ต่อมาอีกไม่กี่วันหรือหลายสัปดาห์—
ฉันจำไม่ได้แน่ชัดแล้ว—ฉันเขียนจดหมายถึงเขา
ก่อนอื่นฉันเขียนที่อยู่ผู้ส่งของฉันลงไป
แล้วก็ขีดฆ่าออก ฉันส่งไป แค่นั้นเอง

ประมาณสองปีต่อมา ฉันแต่งงานกับแฟนในตอนนั้น
แต่ฉันก็ยังคิดถึงเขาอยู่เสมอ
ฉันเอาแต่คิดและฝันถึงเรื่องนี้—

ถ้าฉันอยู่กับเขาต่อไปจะเป็นอย่างไร? ฉันคิดว่า
ฉันคงไม่มีวันรู้

ที่จริงแล้ว ฉันคบกับแฟนในตอนนั้นเพียงเจ็ดปี
(รวมถึงวันแต่งงานด้วย) จากนั้นเขาก็นอกใจฉัน
ฉันย้ายออก เราหย่ากัน

จากนั้นฉันพยายามตามหาเขา
(ด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนของฉันทางโทรศัพท์)
แต่ฉันไม่มีเบอร์โทรศัพท์ปัจจุบันของเขา
และเขาก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว
แต่ฉันเจอเบอร์โทรศัพท์ของพ่อแม่เขาในสมุดโทรศัพท์

ฉันคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ทำไป
ฉันโทรไปที่บ้านพ่อแม่ของเขา

แม่ของเขาเป็นคนรับโทรศัพท์
ฉันถามถึงเขาและขอเบอร์โทรศัพท์ แต่เธอบอกว่า
"ตอนนี้เขามีแฟนที่ซีหิงมาก"
และฉันไม่ควรพยายามติดต่อเขา
ฉันเลยไม่ได้เบอร์โทรศัพท์ของเขา

ฉันจำไม่ค่อยได้แล้ว
แต่นั่นคิดว่าฉันทิ้งเบอร์โทรศัพท์ไว้เพื่อให้เขาสามารถติด
ต่อฉันได้

เสียดายจัง
ฉันอยากคุยกับเขาเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตและเรื่อง
ที่ฉันคิดถึงเขา
ฉันแค่อยากรู้ว่าเขาเป็นอย่างไรบ้างและเขากำลังเผชิญ
กับเรื่องเดียวกันกับฉันหรือเปล่า

น่าเสียดายที่ฉันหาเขาไม่เจอ

อินเทอร์เน็ท!?! - ไซ่ ถ้ามีในตอนนั้น
ฉันอาจจะเจอเขาแล้ว

น่าเสียดายที่ฉันไม่ได้เจอเขาโดยบังเอิญ
และฉันก็ไม่รู้ว่าตอนนี้เขาทำงานอยู่ที่ไหน
เพราะบริษัทที่เขาเคยทำงานนั้นปิดตัวไปแล้ว

จบกันแค่นั้น! "งั้นเขาก็คงมีความสุขแล้วละ"
ฉันบอกกับตัวเอง

จากนั้นประมาณสองปีต่อมา ฉันได้พบกับแฟนใหม่
เราย้ายมาอยู่ด้วยกันหลังจากนั้นประมาณหนึ่งปี
แต่งงาน และอยู่ด้วยกันประมาณสิบปี

แต่ฉันก็ยังคิดถึงเขาอยู่เสมอ
และฉันก็จินตนาการว่าถ้าได้อยู่กับเขาจะเป็นอย่างไร
เราจะได้แต่งงานและมีลูกด้วยกันหรือเปล่า?

ฉันอยากมีลูกเสมอ แต่สามีฉันไม่อยากมี
เราแทบไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กันเลย
ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเขากลัวว่าเราจะมีลูกหรือเปล่า
ฉันไม่รู้—เขาไม่เคยพูดเรื่องนี้กับฉัน

ตอนนั้นฉันอายุเกือบ 40 แล้ว
ฉันจึงตัดสินใจดิ้นรนและมองหาวินิจฉัยของตัว
เอง—ใกล้เมือง